

Institut
XXV Olimpíada

Consorci d'Educació
de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

PREMIS LITERARIS

“SANT JORDI” 2015

DEPARTAMENT DE LLENGUA CATALANA I LITERATURA

23 de abril de 2015

ÍNDEX

Textos enviats al concurs literari del districte Sants-Montjuïc

1r CICLE

1r PREMI POESIA:

Amanda Mira, 2n B, *Consciència per la vida* 2

1r PREMI PROSA:

Felix Otal, 1r ESO C, *El detectiu Mc Kunwggan* 3

2n CICLE

1r PREMI PROSA:

Irené Barbé, 4t A, *Us escrit dedicat al Sant Jordi que estem vivint actualment* 6

BATXILLERAT

1r PREMI POESIA

Laia Garcia, BTX2-A, *La defunció de la cultura* 8

1r PREMI PROSA

Montserrat Aránega, BTX2-A, *A través de l'espill* 9

PREMIS LITERARIS SANT JORDI

1r PREMI POESIA Amanda Mira, 2n B, *Consciència per la vida*

CONSCIÈNCIA PER LA VIDA

Estiu que crema i un sol que t'abraça

el vent galopa i el foc cavalca

No tiris burilles, no encenguis fogates

Prenem consciència, que va fent falta.

Els boscos es cremen, evita les armes

recorda els morts, d'una muntanya sense ànima.

Estiu que crema i un sol que t'atrapa

El vent galopa i el foc cavalca.

1r PREMI PROSA Felix Otal, 1r ESO C, *El detectiu Mc Kunwggan*

EL DETECTIU NC KUNEGGAN

Eren les 11 de la nit i plovia com si als núvols se'ls hi hagués mort la filla. Jo estava a punt de plegar, quan, mentre agafava la meva gavardina negra i el meu barret, va aparèixer ella. Portava un vestit de festa de color verd, unes mitges negres i unes sabates de tacó que, una mica més, tocava el sostre. Per la seva postura facial no semblava molt contenta. Abans que jo obrís boca, ella ja va començar a parlar.

- Detectiu Mc Kuneggan! Han segrestat a la meva germana i no hi puc fer res. Necessito la seva ajuda.
- I jo què en trec d'això? -Vaig contestar-
- En tinc sis dels grans.

Jo immediatament vaig dir que sí, primer, perquè estava cansat i després perquè sis dels grans són sis dels grans.

Mentre caminava pels carrers de Nova York desolats per aquella pluja, em vaig parar a prendre un whisky al pub més proper. Quan vaig sortir d'aquell antre de mala mort, dos homes em van intentar atracar. Jo, que sóc un home fort, els vaig donar tots els meus diners, però, bàsicament perquè em feien pena. Just després que els els donés, el qui portava la navalla em va fer un tall al nas. No sé perquè, però aquell home em va recordar a Roman Polanski.

Al dia següent, vaig començar la investigació. Anava acompanyat del sergent Peppers i del tinent Rubber que em devien un favor. Vam anar preguntant per tots aquells llocs en els quals la Mia (la jove del dia anterior) ens va dir que havia estat la seva germana. El primer lloc on vam anar, va ser a Harlem. Vam entrar a un club de Jazz anomenat *Cotton Club*. Allà vam preguntar si havien vist a aquella dona i ens van dir que no. Així de bar en bar, fins que, a l'arribar a un local al vell mig del Bronx, ens van dir que sabien alguna cosa. Vaig haver d'afluixar la mosca per a que cantessin i ens

PREMIS LITERARIS SANT JORDI

van dir que la podríem trobar en un indret de Manhattan. Vam agafar un taxi i ens vam dirigir cap allà. Ens va costar 10\$ i els polis em van dir que amb prou feines arribaven a final de més. De vegades surt car això de fer de detectiu perquè vaig haver de pagar-ho tot jo. Seguint les instruccions que ens havien donat, vam arribar al Zoo de Central Park on un esquiroi va atacar a en Rubber. Que es foti aquell capsigrany que només sap disparar! Bé, ens vam separar a veure si la trobàvem a ella o a alguna pista. Vam estar buscant i buscant durant una mitja hora fins que el sergent Peppers va trobar alguna cosa. El vam seguir per veure què havia trobat i em vaig sorprendre perquè el molt carallot em va senyalar la piscina dels pingüins. Em vaig fixar millor i vaig veure un tros de metall enfonsat al fons de tot. El sergent, es va tirar per a agafar-ho i els pingüins el van començar a mossegar; el tinent Rubber va disparar-los i, per sort, no li va donar a cap. Vaig dir:

- Què fas capsigrany!?

- És que tinc un trauma infantil amb els pingüins, senyor. Un dia al Zoo em va caure l'entrepà que m'havia fet l'àvia i un pingüí se'l va menjar.

-Aquí a la placa diu "Dalton S.A".- Va dir en Peppers- Ja teníem un objectiu. Els magatzems Dalton.

Vam anar a la nit, per a no cridar l'atenció, dels civils i dels possibles criminals. El magatzem semblava abandonat, amb el metall rovellat, les portes tancades, brutícia per tot arreu i forats a la paret cada dos metres. Ens vam infiltrar per un dels forats. Tot anava molt bé fins que en Rubber va veure una rata i es va posar a disparar. Aleshores vam sentir una veu que deia:

- Qui hi ha?

Nosaltres evidentment vam callar, però aquell individu va començar a cridar a tots els seus companys, ja havíem begut oli...

El tiroteig estava servit i, per sort, tenia els millors tiradors de tota la policia de Nova York: en Peppers i en Rubber. Em van salvar la vida aquell parell, al final em compensaran el que vaig pagar al taxista. Quan vam acabar amb tots ells, vam regirar el cadàvers en busca d'alguna pista. Pensàvem que aquella carnisseria no hauria servit de res fins que vam trobar la nostra salvació. Un cadàver amb un barret: duia un carnet d'identificació del port i, per si no fos prou, portava escrit en un paper, el nom d'un vaixell i el nom del número d'un contenidor.

PREMIS LITERARIS SANT JORDI

Aquella mateixa nit ens vam dirigir al port. Vam subornar al vigilant de l'entrada per a que ens deixés entrar-hi. Vam estar caminant durant una bona estona fins a arribar a un lloc on estaven descarregant uns contenidors. Aquest cop no va ser en Rubber qui es va precipitar, vaig ser jo. En veure la noia segrestada, vaig saltar a buscar-la, però, en aquell moment va aparèixer el cap de tota aquesta conxorxa. En Marc Aurelio Andollini, un mafiós amb molt de renom arreu del país, acompanyat de la Mia. Tot havia estat una trampa per acabar amb mi i amb el meu equip. En Marc Aurelio va treure una Magnum-74 per disparar-me. En el moment que es va sentir el tret, vaig sentir una veu que m'era familiar. Era ma mare.

- Vinga que ja és molt tard! -Va dir ella-

- Cinc minutets més, mami!

Em vaig adonar que tot havia estat un somni i que no era un detectiu privat, era un estudiant mediocre més. I no m'havia d'enfrontar a un mafiós, m'havia d'enfrontar a una dura jornada d'escola.

PREMIS LITERARIS SANT JORDI

1r PREMI PROSA Irené Barbé, 4t A, *Us escrit dedicat al Sant Jordi que estem vivint actualment.*

Un escrit dedicat al Sant Jordi que estem vivint actualment

Hi havia una vegada, un petit país regit per un sistema corrupte i capitalista. Aquest sistema, anomenat “ei poder”, obligava als ciutadans a pagar i pagar per enriquir-se de luxes, mentre el poble, ho passava malament.

Fins i tot els més pobres eren obligats a pagar, la misèria cada cop era més forta; pels carrers es podien veure als habitants demanant caritat, desallotjaments, fam... Però per evitar la mort, la gent sempre s'ajudava mútuament mitjançant sindicats o entitats no lucratives.

Però va arribar un dia en què el poble es va quedar sense diners, i el poder, va decidir fer pagar a la gent d'una altra manera: - a la capital del país, es faria una cerimònia de selecció, per escollir amb quin dret pagarien els ciutadans -, i dintre d'una gran olla, van posar-hi tots els drets constitucionals.

Cada setmana, en treien un a sorteig, i s'havia de sacrificar dolgués el que dolgués, ja que la gent es veia obligada a acceptar-ho per por a amenaces de guerra. Es van anar perdent els drets de l'educació, de la sanitat... fins que un dia, va sortir escollit el dret de la llibertat.

En sentir la notícia, tots els habitants es van horroritzar; els sindicats i les entitats, van oferir una gran suma de donacions per evitar-ho, però era inútil, ja s'havia tret el paper, i el destí del poble era aquest.

PREMIS LITERARIS SANT JORDI

Però al veure que tot estava perdut, va sorgir del no res una figura salvadora, un ídol que es veia capaç de treure'ls de les urpes d'aquell sistema, un heroi que es feia dir,

“el cavaller Revolució”.

El cavaller Revolució, amb el do de la paraula, va fer veure al poder, que en una societat del segle XXI, no podien viure uns exageradament bé, i els altres subsistir com es pogués, així que després de molt parlar, aquest va acabar entrant en raó amb el sistema, i van sellar el pacte pacífic amb un símbol emblemàtic, una rosa de color blanc, simbolitzant la pau establida.

Després, va tornar amb els ciutadans del país per enunciar-los el pacte establert, va besar ben fort la llibertat, un dels drets més importants que no podem perdre mai, i va desaparèixer misteriós, satisfet d'haver ajudat un cop més, un país amb enfrontaments i desigualtats.

Laia Garcia, BTX2-A, *La defunció de la cultura*

LA DEFUNCIÓ DE LA CULTURA

*Les màscares rodant a terra,
i les corxeres fent equilibristes al precipici.
Els quadres d'or esquerdant-se en la guerra,
i el carret rebobinant-se com en el principi.*

*S'enduen el nostre menjar,
l'alè de les generacions futures,
entre cremes de pianos i repressions.
L'idil·li fugaç de les vigiles nocturnes,
el sentiment del que ens nodríem,
ara es perd entre les vençudes
dels qui xuclen les inspiracions,
tan ancianes, que entre els dits
dels que les desitgen han estat perdudes.*

*I mors. I l'allunyes,
I embogim per la falta de possessió.
Que el teu nom és dèbil
i ets la trista mare que perd l'embrió.*

*Sense tu, som xifres sense sentit,
paraules que ningú no ha escrit,
memòries que mai no han existit.
I llevant el dit
aixecarem la lluita de la passió,
prendrem el llibre com a escut,
i la màgia del teatre executarà l'actuació
mentre la pintura projectada,
furiosa, donarà pas al guió.*

1r PREMI PROSA Montserrat Aránega, BTX2-A, *A través de l'espill*

A TRAVÉS DE L'ESPILL

L'última nit vas plorar sola. Ningú va escoltar els teus sanglots, les malediccions que van sortir disparades incontroladament de la teva boca, ensopegant entre elles i ofegades entre els coixins, que s'havien convertit sense voler en el teu més íntim confessor, un amic mut, incapaç d'apaivagar el teu desconsolat cap, però en qui desfogaves el sentit de la culpa i la frustració que et perforaven les entranyes. Tu tampoc et vas molestar a advertir a la resta que necessitaves ser salvada, que t'ofegaves entre aquest mar d'hostilitat i por que feia temps vivia incrustat en el més profund del teu pit. Et vas limitar a esgarrapar la teva gèlida pell, a pessigar-la, a mossegar-la, com si pretenguessis despertar i fer desaparèixer l'agonia que s'apoderava del teu cos adolorit. Estaves completament sola, aïllada, perduda en la confusió, abandonada a la intempèrie dels teus pensaments.

Vas alçar la mirada, i les teves pupil·les, pesades, es van desfer enmig del gran fons blanc que s'obria pas davant teu. Amb prou feines podies sostenir el teu cap dret. L'aire, ardent, entrava pels teus pulmons per després sortir lentament, com si la teva ànima defallís en cada expiració. Les veus del passat ressonaven en el teu interior, enredant-te en elles i metrallant les teves febles orelles. Et cremaven els ulls. Vas tornar a respirar, encara més pesadament, i l'aire que vas emanar es va convertir en cendres. Les extremitats, que abans podies sostenir, es van reduir a pols.

Em vas contemplar reflectida en el mirall de la inhabitada habitació. La sang et bullia. Vas tocar el vidre amb la mà, com si volguessis acariciar-me la galta, per recollir així la pluja que emanava d'aquests dos oceans que abans havien estat dues perles verdes. A penes vas poder reconèixer la meva blanca nuesa que s'havia convertit en la carcassa que estaves condemnada a habitar fins que s'enfonsés sota terra. Com era, aquesta noia, que fa tant de temps s'entretenia desordenant les joguines del seu armari i viatjava fascinada pels seus mons fantàstics? Et va resultar difícil evocar l'instant en què aquestes malucs es van eixamplar, les cames es van allargar com dos fils i el teu rostre pigat es va encaixar. Et vas imaginar com la nena que un cop vas ser, i et vas contemplar com un infant petit, rodonet i ben entremaliat, que passava desapercebut entre la multitud sempre amb un somriure maliciós dibuixat als llavis.

Vas dubtar per un moment si tot allò es tractava d'una mera il·lusió, com si la teva existència s'hagués extingit sense que t'adonessis, i tots els camins i bifurcacions que havies recorregut fins ara amb peus fermes haguessin estat invencions de la teva ment sumida en un interminable somni. La meva presència a l'altra banda del mirall et va recordar que estaves viva, que seguies aquí, i vas preguntant-te si encara quedava una pinzellada d'humanitat en algun racó de la teva carn.

PREMIS LITERARIS SANT JORDI

Vas intentar emanar dels teus llavis el riure d'aquella esbojarrada adolescent que fins feia poc irradiava una llum verda pels seus lluminosos ulls, i el seu cos dansava interminable ment pels núvols, però no et vaig obeir. Vas clavar la teva mirada penetrant en mi, com si volguessis apunyalar-me amb el seu tall, dessagnant-me i fent-me sentir molt petita, tot i haver estat la teva fidel companya. Vas buscar els teus fantasmes com un gos famolenc, i els vas trobar molt lluny d'aquí, massa com per sentir-te tan viva com ells. Desesperada, les súpliques van ennuegar-te, i les meves paraules es van emmudir. La recordaves. Recordaves l'alegria de viure, la generositat absoluta que semblava impossible que pogués contenir un cos tan menut. Quan tenies el coratge de somiar i córrer el risc de viure els teus somnis. Vaig invocar-te els instants en què, just abans de dormir, t'imaginaves una història amb aquella persona, sabent que tu també eres el motiu pel qual somriuria al matí següent. El foc interior que envaïa el teu pit quan t'envoltava amb els seus braços com si no volgués fer cap altra cosa al món, fonent-vos en un sol ésser. Els seus ulls, capaços d'endolcir la teva ànima, i que un cop van despertar en tu el que només eren somnis trencats. El teu amor a l'art, als llibres que regnaven en les teves prestatgeries i la teva debilitat per la bellesa, oposats al rebuig per tot el que feia la vida infeliç, monòtona i estúpida. El gran que et vas sentir quan vas tenir en els teus braços al petit que anys més tard heretaria les teves joguines oblidades.

Vaig estar al teu costat quan el castell que vas aixecar al teu univers imaginari es va ensorrar als teus peus, i en els teus primers passos incerts per aquest món desconcertant. Vam aprendre que els dies de pluja són per mullar-se, i que els detalls més minúsculs són els que atorguen més grandesa a la vida. Vam assaborir l'amargor del perdedor, i vam recollir del sòl els trossos d'il·lusions esfondrades per la traïdora realitat. Quan les paraules amor i amistat, mancades de compassió, van gaudir fent un banquet amb el teu cor mort. Et vaig advertir que impedissis la seva marxa, que t'aferressis a ell com tantes vegades havies fet abans, però aleshores ja havies deixat de ser el seu petit tresor. El vas estimar, el vas maleir, i el vas tornar a estimar encara més bojament. I jo vaig seguir amb tu, per quan l'últim alè d'esperança va sortir projectat del teu podrit pit, i et vas fondre amb la foscor de l'habitació en què et trobes, ara il·luminada pels primers raigs de sol que acaricien la teva pell després de tant de temps.

Ens vam mirar. Vas riure. Vas plorar. Vas Cridar. Em vas grunyir. Vas clavar les teves pupil·les a les meves, i, per un instant, va semblar que em trobava a l'altra banda de l'espill, esgarrapant-me a mi mateixa i furgant sota la meva carn cercant ansiosa una mica de compassió. Vas agafar la navalla situada estratègicament a la tauleta, i la vas acostar a la meva pell. Fred, el tacte del seu tall et va estremir. I ho vas fer. Vas fer el que tant anhelaves des que em vas assenyalar com la culpable de cadascuna de les teves desgràcies. Em vas esquarterar. Vaig caure a trossos i vaig assaborir la duresa del terra, mentre els teus plors impregnaven la sala.

Ara sé que aquella nit no vas estar sola. Des que vas arribar al món, vam ser testimonis d'una vida que estàvem destinades a compartir. Per sempre.